

4877 3. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 4878

vil antage, vil prøve paa at trække Vexler paa vor Godmodighed til Fordel for det andet Thing. Den næste Udvei er forsøgt, og det er fuldstændig rigtigt, hvad der er sagt af de ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og den ærede Ordfører, at det fornødtgvis ikke kan falde Thinget ind anden Gang at komme frem med et Forslag, som har faaet en saadan Behandling eller er bragt ud af Verden paa en saadan Maade, som sket er med dette Forslag i det andet Thing. Nu er der den tredje Vej, og da det er den nyeste, skal jeg ikke negte, at den var jeg især opmærksom paa. Men hvis den høitagede Finantsministers Mening skulde være saaledes, som den blev fortolket af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), saa er jeg enig med det ærede Medlem og vil ikke gaa ind paa denne Vej; saa har jeg ikke Andet at sige, end at jeg fuldstændig slutter mig til hans Opfattelse. Men jeg tillader mig at tro, at det ikke er saa; jeg antager, indtil jeg igjen hører en Udtalelse af den høitærede Minister, at Meningen var den, at vi enten for eet eller — jeg tænker ogsaa — for to Aar skulde gaa ind paa dette Tillæg ved en særlig Lov. Nu veed jeg vel, at man kan svare mig og sige, at der staa vi saa, og at det, der blev tilspøjet fra forskellige Sider dels af min ærede Nabo til højre (Winther) og dels af den ærede Ordfører, om Medsættelse af en Kommission til at tage disse Forhold under Overveielse, endnu ikke er blevet fremjat af den høitærede Finantsminister; men jeg anser dog dette som en Mulighed, og hvis det var saa, hvad jeg vilde ønske, saa anser jeg dette for en Udvei til at komme ud over disse ulykkelige Vanskeligheder og opnaa, at disse Mennesker, som vi Alle omfattede med saa megen Tølelse og Varme, kunne faae det, som vi mene, at de skulle have, og som de høilig kunne trænge til. Det kan ikke være heldigt for nogen af Parterne, ligesaa lidt for den høie Regjering som for noget Medlem af dette Thing, at vi skulle gaa ud i Landet og hver paa sin Vis gjøre sin Fortolkning gjældende, om enten denne eller hin har Ret. Faktum er da, at de Bedkommende ikke have faaet Noget, at vi ere komne saaledes i Lotterne paa hinanden, at det har ført til en Opløsning, og at vi nu føre Sagen ud for Vælgernes Domstol. Jeg tvivler da ikke om, at Enhver vil forsøge paa sin Vis at forklare Vælgerne den saaledes, at han kan faae dem paa sin Side; men nu er det kun den ene Part, der har Ret, og den anden Part, som for-

følger at trække Vælgerne over paa sin Side, kommer til at fremstille Sagen vrangt. Kan det være heldigt for nogen af Parterne, at der skal føres en saadan Kamp? Det lader til, at den høitærede Minister ikke forstaaer mig. Jeg skal da gjentage, hvad jeg sagde: Naar denne Kamp begynder i Folket, og enhver Part forsvare sig paa sin Vis, saa siger jeg, at da kan den ene Part ikke have Ret (Stemmer: De kunne begge have Ret!). Kunne begge have Ret? Det vilde være Ret med Modifikation. Vi have jo i de senere Aar faaet indført „Sandhed med Modifikation“, og saa vil jeg sige, at dette bliver Ret med Modifikation; men den Slags Modifikation holder jeg ikke af; jeg holder mere af, at man har det rent og klart, i Særdeleshed; naar man staaer overfor Vælgerfolket, som, hvormeget Klarhyn det end har, dog umulig kan være saaledes inde i Sagerne som vi Andre, der arbeide dermed — jeg havde nær sagt — Aar ud og Aar ind. Men jeg er overbevist om, at jeg kan gjøre mine Vælgere begribelig, at jeg har Ret, og jeg er saa overbevist derom, at jeg ikke frygter Nogensomhelst; selv om det var den høitærede Finantsminister, der stod overfor mig, er jeg overbevist om, at han skulde komme til at ligge under (Udbrydelse.). Ja, det siger jeg med Forsæt, fordi jeg uden Overdrivelse tør sige, at jeg aldrig indlader mig paa at forsvare en Sag, naar jeg ikke har Tro paa den, og jeg tror nu, at der deri ligger den Styrke, at selv den mest ophøjede Person skal ligge under for mig; thi jeg tror, at jeg staaer overfor Folk, som ville høre Sandhed. Og Sandheden er den — vi kunne jo blot, hvis vi skulle ud til Folket paa denne Maade, staa op i Dagsdagstidenden og se paa de Forhandlinger, vi have ført idag — at det politiske Moment, — og dette er jo indrømmet, baade af den høitærede Minister og af Medlemmer her i Salen, — er kommet ind i Landsthinget. Altsaa, tror de Herrer ikke, at Folk ville sige som saa: Hvad skulde dette nu til? Det har mindre at sige for os! Det har mere at sige for os, om I vare komne til den Beslutning, at Soldaterne og Invaliderne og Embedsmændene havde faaet det, der var tiltænkt dem. Vi ere ikke saa politiske, at vi forstaa at tillægge dette Moment den Betydning, som I lægge deri. Vi forstaa ganske simpelt den Ting, at I skulde have set at være komne overens. Derfor gjentager jeg, at det ikke kan være heldigt for nogen af Parterne at komme ud for Vælgerfolket med slike Spørgsmaal. Men skal man ikke